

[Enggaard.]

betænkningen er blevet åbnet adgang for, at folketinget nu kan tage fat på behandlingen af disse to forslag. Arbejdet i folketingets lønningsudvalg med en detaljeret gennemgang af forslagenes enkeltheder vil under alle omstændigheder tage nogen tid, ligesom der velsagtens traditionen tro vil være en lang række deputationer at modtage fra organisationer eller enkeltpersoner, som har interesser på dette område. Vi kan derfor få brug for al den tid, der kan skaffes fra nu af og til grundlovsdag, for at give reformen den nødvendige behandling i folketinget. Derfor er jeg ikke enig med hr. Ivar Nørgaard, der som ordfører for socialdemokratiet udtrykte den opfattelse, at der ikke kunne blive tale om nogen realitetsbehandling af disse to forslag i lønningsudvalget. Jeg tror, at de forberedende processer i dette udvalg med henblik på at nå så langt frem, at der er klarhed over indholdet af disse forslag, så en beslutning kan træffes, i sig selv tager så lang tid, at vi har behov for at komme i gang hellere i morgen end i overmorgen.

Til reformens sigte, at smidiggøre tjenestemandsbegrebet, vil jeg gerne give tilslutning på venstres vegne. Vi finder det i allerhøjeste grad påkrævet, at der sker en sådan smidiggørelse ikke alene af hensyn til staten som arbejdsgiver, men også af hensyn til den enkelte tjenestemand, der herved får et bredere område i sin ansættelse og måske også dermed bedre muligheder i sin karriere.

De midler, som er anvist til at opnå en sådan smidiggørelse: de bredere ansættelsesområder, ophævelsen af aldersgrænsen for indtræden i tjenestemandsstilling og muligheden for ansættelse på åremål, vil jeg gerne sige nogle ganske få sætninger om. Jeg vil udtrykke det ønske, at man, når de forhandlinger skal føres, som fastlægger ansættelsesområderne, da vil sørge for, at disse ansættelsesområder kan blive ret brede. Jeg ville være ængstelig, hvis disse områder blev så snævre, at vi på ny om nogle år måtte i gang med en ny proces for at gøre tjenestemandsbegrebet tilpas smidigt til at kunne tilpasse sig vekslende vilkår. Men da disse ting i fremtiden er overladt til forhandling imellem ministeren og organisationerne, er der vel mulighed for, at der også kan korrigeres langs ad vejen på dette område.

Jeg tror, at spørgsmålet om ansættelse på åremål fortjener væsentlig mere opmærksomhed, end det tilsyneladende har fået i offentligheden og måske også i kommissionens arbejde hidtil. Jeg tror, at rigtigt anvendt vil ansættelse på åremål kunne vise sig at være overordentlig nyttig, ikke alene i visse chefstillinger i enkelte styrelser, men også på en række poster f. eks. inden for undervisningsvæsenet, hvor der kan være behov for at tilføre ny inspiration med mellemrum, og hvor udviklingen vel også kan forløbe så hurtigt, at det i sig selv kan være betænkeligt at fastlægge en stilling for 30 eller 35 år ad gangen.

Også muligheden for opsat pension, som er en af de ting, der vel også skal smidiggøre systemet, vil i allerhøjeste grad have sin betydning, og herigennem får man på mange måder en parallel til de pensionsvilkår, som er gældende for andre ansættelsesformer.

Jeg håber, at disse muligheder for en større smidighed i ansættelsessystemet kan medføre, at vi får en værdifuld udveksling af folk imellem det private erhverv og staten, således at erfaringer, som er indvundet det ene sted, kan nyttiggøres det andet.

Det, at meget i fremtiden overlades til forhandling imellem organisationerne på den ene side og ministeriet på den anden, vil utvivlsomt vise sig at være nødvendigt.

Der er ingen, der vil kunne lovgive med detaljerede regler, således at den fornødne forudseenhed om fremtiden er til stede. Derfor er den stærkt forkortede udgave af tjenestemandsløven, som nu foreligger i forslaget, noget rigtigt. At loven så desuden vil vise sig at være mere overskuelig for brugeren, er kun et gode. Selve dette, at meget nu er overladt til forhandling, indebærer utvivlsomt, at der i fremtiden vil blive stillet væsentlig større krav til såvel ministeriets forhandlingsapparat som det tilsvarende hos de forhandlingsberettigede organisationer. Forhandlingsproceduren ændres nu i øvrigt således, at offentligheden får bedre adgang til at følge gangen i de tilfælde — og gid de måtte blive få — hvor der ikke kan opnås enighed mellem ministeren og organisationerne om en lønmæssig ramme. Gennem fremsættelse af lovforslag med normal behandling i folketinget er vel nogle af de ønsker om en ændret form på